

AVANT

PERIÒDIC PROVINCIAL DE JOVENTUTS

RELIGIÓ I PÀTRIA

DRET I LLIBERTAT

SUSCRIPCIO ANYAL:

Honoraria, 5 ptes; Activa, 3 ptes.; de número, 2 ptes.—Pagament a la bestreta.

REDACCIO I ADMINISTRACIO CENTRAL

Olles, 4 pral.: Apartat n.º 25. - GIRONA
SUBDIRECCIONS I ADMINISTRACIONS
Banyoles.—La Bisbal.—Olot. Sta. Coloma

Per anuncis i remiçits, preus segons tarifa.

No es retornen els originals.

Els autors són responsables dels seus treballs.

INICI

Al començar a les tasques periodístiques «AVANT» és complau d'aprofitar l'avinentsa de veure llum en la diada de la Verge Immaculada, Regina i advocada de les catòliques Joventuts Tradicionalistes de les que n'és portaveu, per a postrar-se als seus divinals peus per ofrenar li avans que tot, les primícies del seu amor i retre-li el homenatge del seu mes filial respecte i devoció, demanant-li, al ensemps, acert i forces per a poguer ben dignament sostenir i fer voleiar ben alts, amb tot son bell encís, sos colors blau-blancs símbols de puresa i esperança.

A nostre August Senyor, En Jaume de Borbòn, qui té jurada fidelitat a la Causa de la Tradició, que és la de la Religió i de la Pàtria, renovellem el homenatge de la nostre pleitesia.

A les autoritats nostrades, eclesiàstiques i polítiques, la refermança de la nostra sincera sumissió.

Una abraçada de germanor a la nostra premsa demanant-li un lloc en la lluita.

A l'altre premsa provincial, la nostra salutació; als amics i llegidors; a tothom, els diem:

Que Déu vos guard!

Aquest número
ha estat revisat per la
censura governativa

A NOSTRA CAPDAL PATRONA MARIA IMMACULADA

Gloria i llaor sien dades
A Maria, bons jaumins,
Vostres idèies sagrades
Amb sang foren sagellades
Noblement pèls braus carlins,
Tots, amb fe, les defensaven,
Jurant extermini i mort
Als enemics que lluitaven
Un jorn, quins se'ns mofaven,
Maleint la nostra sort.
Immaculada Maria!
No us oblidèu dels Jaumins,
Si us plau, en ben proper dia,
Nostre P., prest, serà adins!
B. MER

Girona, Decembre 1928

Catòlics tots!!!

Era fretura nostra, cobejada llargs anys, organitzar en les comarques gironines una escola de formació civica basada en el culte de la Religió de nostres avis i a la Tradició socavada pels principis demagògics, ja que no en debades en tots el pobles i particularment en els de la Ibera terra, veiem, al correr dels segles, Religió i Tradició junyides sempre amb el mateix abraç de germanor; es per aixó, que venim avui decidits al terreny de la Premsa per iniciar treball tan cabdal com necessari en aquesta época mancada d'idealitat, fundant un nou periodic que sera portaveu de la juvenesa catolic-monàrquica.

«AVANT» no serà un periòdic local sino provincial. Creguem que aquesta extenció serà ben rebuda per tots els bons amics de la provincia.

Catolic de les contrades gironines! a vos acudim en demanda de que l'admateur a la vostra llar, que el propaguéu, en la segurança de que mai defraudarà les vostres mes ligitimes esperances: la sava dels seus articles aillats del baf pestilent i destructor del indiferentisme religiós i politic, serà la sava que anirà reviscolant, alimentant-los, els vostres fills.

«AVANT» serà el vostre portaveu. Elseu tiratje, ja en el seu començ no igualat per cap altre publicació de la provincia, és la garantia del éxit, la seva suscripció està a l'abast de totes les fortunes. SUSCRIBIU-S'HI

BANCO URQUIJO CATALAN

Capital 25.000.000 de pesetas—Casa Central; BARCELONA

AGENCIAS:

Gerona, Mataró, Reus, Villanueva y Geltrú
AGENCIA DE GERONA: Subida Puente Isabel II

DELEGACIONES:

Bañolas, Calella, La Bisbal, Palamós, Sitges
Apartado n.º 20—TELEFONOS: Urbano, 274 - Inter.

G L O S A R I

LA PURESA

El fet d'apareixer el primer número d'aquesta publicació en la diada de la Puríssima, em mou a escriure com a inici dels meus comentaris, un elogi a la puresa.

Una cosa pura és sencera, és bona i és bella. No atmet la més petita màcula. Tractant-se d'una persona, deu trobar-se neta de tota baixa concupiscència, completament exempta de vici. Molts homes voldrien ésser-ne de purs; cap assoleix, però, harmonitzar, en la pràctica, el desig i la realitat. Dir que tots els homes són purs, seria tant com negar la evidència de la nostra petita condició humana, feble, pecadora; equivaldria a situar el cel en el lloc de la terra; confondre barrejerament la vida mortal amb la eterna.

Per això la puresa resplendeix tant en la Verge, per la seva singularitat, obra feta per Déu i colocada en el primer lloc, després de Crist, en el cel per exemplari dels qui vivim en mig del llot de la terra.

Solament els pretenciosos gosen a dir que són purs. I passa moltes vegades que aquells qui més ho pregonen, són els més faltats de puresa, succeeix amb la puresa lo mateix que amb la llealtat.

RENOVAR-SE

Renovar-se vol dir refer-se a l'acció; renovar-se ho signifiquem nosaltres avui clamant "Avant": aixó és, tornem-hi.

Volem avançar i portem una bandera que bandegem avui ben desplegada. Voldriem que vos albirada a tots els indrets de les terres gironines.

Ens fa fàstic el comportament d'una part de la joventut actual. És tant freda i tant grisa, que fa pudor de sepulcre. I no dic res de més.

No és còpsa una alenada espiritual; totes les flors de joventut es collorcen, malmeses per la modernitat descreguda; moltes ànimes són de cantí. Nosaltres no volem engroixir aquest remat gros de joves llibertins, displicents i badocs.

Sentim l'aleteix de la nostra ànima; estem enamorats de quelcom gran que portem dintre nostre. Volem que Déu sigui conegut i estimat, que la Pàtria torni a la seva grandesa i que la Justícia tingui la condigna reparació. Per aixó treballarem. Si ens canséssim, tornariem a començar.

A qui ens ajudi, el nostre agraïment.

VELLESA I JOVENTUT

Vellesa i joventut. La primera vol dir experiència, veneració, meditació; la segona porta sempre energies, simpatia, barroeria.

La vellesa diu: poc a poc. La joventut contesta: depressa. Succeeix a vegades que la vellesa és para i, clar, la joventut li pren la davantera.

Qui havia de dir-hol I, malgrat l'estranyesa, el fenomen té la més natural explicació. Per contra, molts escarafalls que origina revelen el més absolut desconeixement de la potencialitat dels joves, quan tenen un cervell que sap pensar i el motor poderós d'un cor que estima. Sempre ha estat així.

Aleshores els vells exclamen: aquests tabalots de joves no saben pas el que és fan. Profititzen el naufragi quan tot justament la barca, plena de llum riallera i varada per una mena de coratjós optimisme encisador, s'ha donat, valenta, a la mar. Solament els vigilen amb egoisme insà per tal de poder anunciar la desfeta d'unes belles il·lusions. Aixó no és just.

No seria millor i més profitós de posar-se al costat d'ells i fer junts més llarga i bona feina?

LA PAU

No sempre és pau tot ço que ho sembla. A vegades els pelegrins han de refugiar-se sota d'un arbre per tal de lliurar-se d'una pedregada que passa. En els moments de repós, però, és quan els homes saben pensar més serenament. La quietut i la pau no són aleshores més que una apariència que serveix de protectores a les de l'esperança. I aquesta sí que no deixa mai als homes de fé, acaronant les més belles il·lusions.

La pau, per contra, és patrimoni dels qui saben mantenir la puresa—altra vegada la puresa—de cor; és com l'ombra d'una recta que és projecta sempre quan el sol d'un ideal ilumina el costat de la voluntat.

Aquest ideal és la raó de la nostra vida tal com és. Ens hi hem lliurat amb tot l'esbogerrat enamorament de la nostra inquieta joventut. Aixó vol dir que som joves i que estimem. I estimem tant, que els cops de mall de la adversitat ens aferraran més a l'objecte dels nostres amors.

MINIM.

Joventut Tradicionalista de Girona

Ha sigut tramés al Excm. Concell Regional Tradicionalista de Catalunya, el següent comunicat:

"Que vistes les dificultats administratives de l'Entitat Circol Tradicionalista de Girona, la nostra Corporació s'ha fet càrrec del mateix, i a la vegada de la reorganització política de aquesta província"

Lo que'ns complavem en assabentar a tots el nostres amics i correligionaris.

— Nostre dilectíssim amic En Joan Soler i Janer, ha establert un buffet d'advocat al carrer del Duc de la Victòria número 11 pis 2.º. No cal pas dir les prosperitats i acert que desitgem al bon amic en el exercici de la seva carrera.

L'ART DE LA FELICITAT

I ERROR FONAMENTAL

Per a tractar a fondo l'assumpte del secret de la felicitat caldria tot un llibre. Sortosament tenim aquest llibre i qualsevulla pot veure'l desenrotllat mestriolament en «La Ciutat de Déu» de S. Agustí, en «La Imitació de Crist» del V. Kempis i en «La Divina Comèdia» del Dante.

Es tanta, empro, la importància d'aquesta materia, són tants i tant greus els errors i prejudicis que sobre la mateixa corren de boca en boca, que crec no serà per demés de parlar-ne quelcom avui i en dies successius.

Qui de nosaltres no ha sentit a dir i qui tan bé no ha repetit mantes vegades que «als dolents tot els hi va bé i als bons tot malament»?

Aquesta dita és tant antigua com generalitzada. L'Antic Testament ja ens en parla i adverteix que ella és causa que cors raquítics i ànimes migrades arribin a dubtar de la Providència Divina i s'apartin del camí del bé i de la virtut.

Pro és certa aquella dita? No, ans tot lo contrari i per veure la seva falsetat sols cal meditar aquestes preguntes. Què és la tant decantada sort del dolent? Quina és la seva consistència, seguretat i duració? Pot ésser realment feliç el que viu per complet divorciat de Déu i de la virtut? I sobre tot qui és que pot jutjar qui és el bo i el dolent? Hi ha algú per dolent que sigui que no tingui alguna cosa digna de recompensa, ni tant bó que no tingui quelcom digne de càstic?

L'error fonamental és, com deia Milton, el gran poeta, que l'home posa tota la felicitat de la vida en coses vanes, sense pensar més que en el negoci i els aplausos, quan les riqueses i els honors i el plaer no poden donar-nos la felicitat, perquè no la tenen o no la tenen en la quantitat que nostre cor reclama i necessita.

Nostre cor és com la mar. Mireu la mar immensa. Tots els rius de la terra no poden apagar la seva sed insaciable. Al igual nosaltres, totes les criatures juntes són impotents per donar-nos la felicitat completa.

TOCASER

LL. BUSQUETS LLONGARRIU

==== Pastisser ====

PEXETERIES

GIRONA

CAMISERIA CORBTERIA GENERES DE PUNT

PALACIO DE LAS MEDIAS

PULLOWERS - SOUETERS

ARGENTERIA, 4 GIRONA

VEUS AMIGUES

de Jaume Raventós en la pàgina literària de El Correo Catalán.

BONESA I BELLESA

Molts escriptors pulcres d'avui en dia, qui porten l'ànima més o menys femenina, emperifollada amb els brodats y flairosos flocs del modernisme, solen parlar amb paraules de vera adoració envers les coses belles.

Per ells no hi ha coses bones y coses dolentes, ni accions justes y pecaminoses, ni coses o accions útils y inútils; no, per a ells no més hi ha coses, o accions o modes belles y no belles.

D'una plomada han esborrat tota la moral o fins tota llei de conveniència per a postrarse a adorar la bellesa.

No és cosa bella, han dit uns, ajusticiar a un criminal amb pena de mort; doncs que se l'indultí.

No és cosa bella, han dit altres, fer públiques protestes contra espectacles faltats de decència; doncs que s'aguantin.

No és cosa bella el sofrir amb paciència, ni l'ésser humil, ni el gastar modestia, doncs tirem per la finestra aquestes flors del Cristianisme.

No és cosa bella el dogma, o la filosofia antiga, o les àrides ciències experimentals modernes; doncs llencem-ho tot això al cove dels papers.

Es cosa bella l'art despullat de vestit y de moral; doncs, per qué suprimir-lo?

Es cosa bella el teatre a la moda francesa o italiana; doncs, per qué fugirne?

Es cosa bella la ira, es cosa bella la venjança; doncs tenim-les per virtuts.

Això diuen els qui no volen tenir altre sentit que el sentit de la bellesa.

Està clar que per a ells la bellesa no és el esplendor de l'ordre, ni l'aspecte agradable de les coses bones, perquè això els obligaria a exigir que la bellesa fos ordenada y fos bona per a que fos tal bellesa. Per a ells és bella cosa tota la que els és agradable.

Així tota la seva doctrina, en poques paraules, és aquesta: volem això perquè ens agrada, y llencem allò perquè ens desplaui.

La generació pasada divinitzava la raó humana y anava errada; pero encara és errada més grollera el divinitzar el sentiment: la conseqüència dels dos errors serà la divinització de la bèstia.

Nosaltres predicarem y practicarem la justícia, no perquè sia bella sino perquè és necessaria.

Nosaltres alabarem les coses bones, no perquè sien agradoses, sino perquè son ordenades.

Nosaltres abraçarem la virtut, no perquè sia bella, sino perquè es voler de Déu

Y amb tot y això, quan ens donarem de la bellesa de la virtut y de l'ordre, creixerà nostre enamorament envers tan santes coses.

La bellesa és la delectació que deixa la bondat, y per a nosaltres no hi ha estètica sense ordre, ni art sense moral.

Ja sabem que als esperits ineducats els delecten coses lletges, com els malalts de vista veuen llumanetes en la foscor, pero nosaltres d'això no en direm mai bellesa, sino falsificació de la bellesa.

Aspirem a les grans entitats federals formades per els pobles o comarques naturals que tenen una historia propia, una determinada posició geogràfica, una llengua, un esperit ètnic ben definit, donant així satisfacció complerta a les reivindicacions regionals qu'han de ésser base i fonament de l'engrandiment, cohesió i prosperitat de Espanya.

DON JAUME DE BORBÓN

A NOSTRES AMICS I LLEGIDORS

Degut a la premura del temps i a dificultats d'organització, per aquest mes, no publicarem les cròniques locals que periodicament ens aniràn enviant les sub-redaccions locals.

N. de la R. — *El simpàtic confrare terrasenc Renovació al vol de la comentada aparició de El Matí publica el següent comentari que fem a la vegada nostra.*

UN DIARI CATÓLIC

Ja estarà enterat el lector de l'anunciada aparició del nou periòdic que és titularà *El Matí*, que és publicarà a la capital, segons diuen, per any nou.

Com a catòlics no podem menys que felicitar-nos de la seva aparició si el nou treballador respon fidelment a la feina, car la «vinya del Senyor» és gran i els operaris no hi son pas sobrers. Altrament fora de doldre que l'al·ludida publicació no pases d'ésser un portaveu de capelleta i amb tot i els bons desitjos ensenyès algún caire de petulant.

Confessem la nostra sinceritat — la Comunió política en que ens honrem pertànyer d'això n'és escola. *El manifest-anunci* del tal diari ens causa un fonamental recel, i no és digui pas en fa escriure aquesta ni aquella passió. Certament per la mateixa germanor que en el susdit manifest s'embolica, no és equànim presentar-se com únic diari catòlic en un poble, on precisament ha calgut defensar l'Església i sa doctrina amb el màxim de valor, comparant amb altres pobles de l'Espanya i no han pas mancat aquests *nous defensors* que per poder bantar-se d'ésser els primers, evidentment «han arribat tard».

Es cert, el nostre poble no compta a la capital amb un diari catòlic escrit exclusivament en català, pero ni per això és gentil escriure: «No més sobre la germanor és poden bastir les millores socials. I aquesta germanor — en la seva forma mes pura — no més l'ensenya l'Església. Però per defensar-la i estendre-la, cal sovint una valentia que no hem vist gaire al nostre pais, i que tindrem si Déu vol»

Aquesta penúltima afirmació sobre ésser presumtuosa és injusta. I no cal pas que retreguem actuacions que estan al coneixement de tothom. On-eren aquests senyors firmants del manifest, en pas llunyanes campanyes en pro la tesis catòlica i els ministres del Senyor, que no es donguesin compte de qui desinteressadament a pit overt posava a rotllo els enemics del Altar?

¿Es que no eren en lloc?

Si, feien literatura.

CATÓLIC...!

EL CORREO CATALÁN

El més ferm i valerós paladí de religió i Pàtria

ÉS EL TEU DIARI

UNA TERTULIA

Aquells desvagats, amb l'«habano» entre dents, els pobrets!, s'avorrien... Col·lecció anodina de buròcrates de cert grau i de propietaris artrífics, cadascú sabia donar-se l'aire d'entès en alguna cosa: així, un que s'havia dedicat, per sport, a dexifrar geogrífics, es considerava un gran matemàtic pel fet de saber tres o quatre càlculs com és ara, determinar, (amb dades tretes de qualsevol llibre o revista més o menys seriosos), quants milions de segons... i dècimes!, trigaria un tren per a anar de la terra a la lluna... (oh! bell país, ideal dels poetes, i dels gats en les nits clares!) No trobèu—fèia ell amb veu heròica—no trobèu que saber això és admirable?

Així mateix, cadascú adoptava un caien original i patentat quant al riure, al parlar...: mes eren tan mètdics que, és parlés del que's parlés, és rigués del que és rigués, mai les paraules no variaven entre un centenar d'escullides, molt acadèmiques i grises, com tampoc no variava llur tret en somriure: el qui reia estrepitosament, reia amb estrèpit sempre, i tant a deshora a voltes qui els restants se n'estrenyaven; el qui havia adoptat com a propia la rialla continguda, és passava prou ànsia de no deixar esclafir una rialla grassa, bo i que l'ocasió hi forcéss... llavors, la seva barba tremolinava, mig girava els ulls en blanc i mostrava a mitjes les dents, amb una ganyota de ratolí o de conill...

Ja no cal afegir que cadascun era un mostuari de gustos sense gust: corbata llaçada com de pintor adventici, ulleres que li fèien fer una façana molt doctoral, i de quasi, quasi presumpta aristocràcia si hi afegim el bigotí ben polit o a la barba a la moda que potser no fóu moda jamai...: l'un era abstenci, menys el baron bebia o menjava per a tornar a menjar i beure; l'altre, tot i no ésser partidari de la llei seca, era, si volem fer-li justícia, verament mortigerat, car, com durant un llarg temps va fer tronar i ploure, ara no li calia més que seguir els consells dels metges.

Ayi las; si alguna diada assenyalada es permetia una llibertat, ja m'el teniu tres dies penedit i sofrint i jurant no tornar-hi: el seu mal era per morir-se d'una migrada! Malitsiga el no haver fer bondat!... puig ara no n'hauria de fer...

Tots crèien cosa obligada d'estar el corrent de la política o del dia, de mig any per avançat, i, en llurs xerrameques, aterraven enfàticament reis i ministres i els substituïen pels que més s'adeïen a llurs propies idees, qui sap si amb l'esperança, més o mecsys remota i fonamentada, d'arribar un dia a secretaris o lloc-tinents... Es clar que d'entre tots, n'hi havia un, el decà, el qual s'els menjava a tots de bon troç quant a habilitats i intel·ligència: imagineu-vos-el, si us plau, que tots n'havem conegut algú. Quasi ni fa al cas dir-vos, per cosa sabuda, com era l'àrbitre suprem: si hom duptava de quelcom, fos la cosa que fos, no era lícit de dubtar-ne després que ell hagués donat el seu parer; i tenia tot el posat d'un home gran, el prestigi del qual es concentres en la complexitat de la seva física persona, imponent i majestuosa, com per a aguantar en ses espatlles la venerable testa d'un dels set savis de la Grècia...

Si, aquells desvagats, evidentment s'aburrien. La tarda emplujada, lassa sota un cel plomig, els inclinava al spleen, fàdicament letal; Una estona, de bell principi, es mantingué la conversa a certa altura; després, com a mal símptoma que anunciava la decadència, vingué un comentari dels temps: l'un per ací, l'altre per allà, a les poques estones s'havien acomodat més familiarment a les poltrones i, llevat tres o quatre, si no dormien potser mig roncaven... Encara un, molt enfunebrít, parlà de les misèries del món i dels homes; algú va alsar lentament la testa i... s'acabà de arredossar a la poltronaj i l'orador, tot enriolat i satisfet, acabà per fer ço mateix, amb el posat d'una gallina que hagués post un ou d'or i és me ravellés de sí mateixa.

Peró, el seu tema, donà peu al decà per a disparar una de les seves pensades, les quals algú arribava a qualificar de genials. Tot de cop, es posà a parlar de qüestions socials, d'altruisme... confirmant tot quan deïa amb algú solemne cop de puny damunt la taula, que fèia tremolar les copes com si el brevatge les afectés bona més que no pas aquells seus adoradors apassionats. No cal dir que s'anaren deixondint, tota vegada qu'el qui tenia la paraula era el quefe, i que fóu escoltat entre mots de aprovació admirativa. En fi, que per a dir-ne una que volgués per totes, les proposà la constitució d'una mena de societat, especial a fins el punt d'especialitat degut al geni qu'els hi era propi. «Amics... deïa entre moltes altres coses... amics, com no hem pensat mai a associar-nos? Si fins ho han fet els masons, els teosofistes i altres més ximpls encara, bé ens ho podem proposar nosaltres! Però, l'institució que jo proposo, no serà una cosa simple; i tindrà per nom «Els Confiats», el qual es justificarà pel fet de deixar només que ajustades sense passar ni claus ni forre-

llacs. totes les portes de les cases nostrades, totes i de nits inclús! No trobèu qu'els panys i claus són quelcom que denigra a l'home?...» La seva descosida perorata era interrompuda, sovint, sovint, pels viscaj i *bravo!* dels satèlits fidels. Verament estaven entusiasmats, verament tenien un quefe genial. Acordaren la redacció d'un solemne document, el qual, entre altres condicions prèvies, imposava el deure de lliurar tota arma defensiva o ofenses (això varia segons l'ús qu'es faci de la matèixa—deïen), i la institució de una ronda nocturna secreta i comprovadora, a fins el grau que li fos possible, del compliment dels principals articles.

L'endemà, tots lliuraren l'arma; però això no vol dir que en eixir no s'en proporcionessin una altra, més moderna, i més convincent, és clar. Era fàcil d'endavinar en llurs ulls aqueix pensament «ara miraràs de de deseixirte del company, te n'entraràs a l'armeria de la cantodada que saps i... Ahj si et veïen, o si na hi trobèssis un altra amb el mateix intent... El convidaries per a una cacera, i compte rodó...» I és clar com l'aigua que tots portaven aquest intent!

Als pocs dies, rebé el capítost un requitzell de lletres. Una d'elles, deïa així: «Honorable Quefe de *Els Confiats*; etz.; i m'han robat! Si us he de parlar sincerament, el vostre consell no es pot pas seguir, avui per avui. A no témer que algú vigilaria pel compliment dels socis... la porta de casa no hagués restat sense tancar amb tantes claus i tants forrellocs com hi han a casa; us ho prometo! La dona em té per un beneit del cabac, i les criatures ploren... Conec que m'heu portat a un pás ridicol. Jo que vaig dir que m'encarregava de barrar el pisj i ara, és clar; a qui voléu qu'en donguin la culpa els de casa? M'hauran robat els vehins mateixos? No he clucat ull fins a la matinada sobressaltat a cada moment... Però, me adormit fatalment, i això m'ha perdut! I us ho diré; no estava del tot desarmat... Però és més perillós de dormir darrera de una porta oberta que damunt un banc de passeig; estigueu-ne certj Confidencialment; em malfio d'algún dels mateixos socis, ja que només ells saben positivamente que les meves portes restaven obertes... Perdonéu si un moment d'oradura m'ha fet sospitar de vós...» Ací, el quefe no és pogué estar d'arquejar les celles; després, esclatà a riure a tota màquina.

I totes les lletres rebudes deïen el mateix, si fa no faj i molt satisfet de l'èxit, comprensiu de tot, acordà que la societat és podia considerar disolta. Després, anà a revisar la porta del consell, per si no estés ben barrada, i tranquil·lament esguardà tot l'arsenal de Browings dels socis, (ayj ex-socis ja), que servava dins una caixeta, sota el llit. I és digué qu'els seus admiradors eren uns rucs acabats o uns idealistes excèntrics i descentrats, i qu'ell havia dormit molt platxerosament totes les nit aquelles, puix amb la porta barrada i municionat com ell, ja és pot creure en una seguretat menys relativa per més absoluta.

X.

CAFE RESTAURANT

ALASKA

SERVEI ESMERAT

PREUS ECONÒMICS

PLAÇA INDEPENDENCIA

IMPREMTA

Editorial Gerundense

— S. A. —

**Treballs de tota mena per a la
BANCA, INDUSTRIA I COMERÇ**

HOSPITAL 4, -GIRONA.

L A H E R N I A

**POR PESADOS QUE SEAN LOS TRABAJOS A QUE TENGAN QUE DEDICARSE
LAS PERSONAS HERNIADAS, ES SIEMPRE CONTENIDA CON EL**

MARIANO ORRI

Plaza del Oli, n.º 6-3.º (Junto en la Iglesia del Carmen)

APARATO HERNIARIO ORRI

G E R O N A

CASA TORRAS

DE

JERONI FIGA

ULTRAMARINS I QUEVIURES
REGALS PER CUPONS

PROGRES, 18.-GIRONA

PASTILLES "GRAS"

FAN DESAPAREIXER LA TOS I TOTES
LES AFECCIONS DE LA GOLA

ULLS DE POLL!!!

DURICIES!!!

ES CUREN RAPIDAMENT USANT EL
CALLICIDA "GRAS"

De venda en les principals Farmacies i Centres d'Especifics

GARAIX CALLICÓ

JAUME I, NUM. 14 - GIRONA
TELEFONS: URBA, 52 - INTERURBA, 55

H U P P

**AUTOMOVILS
AGENCIA**

Son les millors

Cintes per a màquines d'escriure

Demaneu-les arreu

Merceria i Perfumeria

EL BARATO

Perfums de les millors marques a
granel i amb flascos

Rellotjes?

Cronòmetres!!!

de totes marques i preus els tro-
bareu a la Relotjeria de

PERE PETIT

ARGENTERIA, 20

GIRONA

30 CENTIMOS. 30.

De venta en todas las Farmacias

JOAN JUANOLA
— SASTRE —

— ESPECIALITAT EN —
EQUIPS PER A MILITARS.

PUJADA DE SANT FELIU, 1, 1.er

PELUQUERIA

DE

BRAULIO PALACIO

SERVEI ESMERAT I ECONOMIC

CALDERERS GIRONA

GRAN FÁBRICA DE GORRES
VIUDA C. FALCÓ

ÚLTIMS MODELS EN GORRAS

Capells de Feltro, Càstor,

Plumes, Velour, etz.

CAMISERIA

Corbates, Guants, Tirants, Lligues, Bisuteria,

PARAIGUES

GÉNEROS DE PUNT

La casa millor surtida amb Sueters y Pullovers,

Bufandes de Seda i Llana.

Articles per a Rvnts. Sacerdots.

RAMBLA ALVAREZ, 2 GIRONA

SASTRERIA BOHER

SASTRE I MODISTO

Tailleur pour Dames

BALLESTERIES, 12 GIRONA

QUEVIURES

DE TOTES MENES. — BONES CALL-
TATS. — PREUS LIMITATS.

SEBASTIA PAGES

MINALÍ, 1 GIRONA

PREGARIA A LA VERGE IMMACULADA

Estòix de socors.

Jo vos saludo Joh Maria!
avants de recorre a vos,
diguent-vos Immaculada,
Verge i Mare del Senyor:
que Vos sou de gracia plena,
be ho repeteixen a cor
els serafins en la gloria
honorant vostre Sant nom.

I també sou Mare meva,
refugi dels pecadors;
i si el cor que avui vos prega,
no os coneix ni estima prou,
amb més motiu necessita,
Maria, vostres socors.

Avui doncs, que es vostra festa,
Purissima Concepció;
avui que 'l mon os aclama
i entona cantics de goix,
honorant vostra puresa,
celebrant vostre triomf,
i els cors bateguen amb força,
i l'esperit se'n vola a Vos,
avui jo vinc a pregar-vos,
Regina dels meus amors,
que'm mireu sempre amorosa
amb vostres ulls tot dolçor;
i si el dimoni amb ses trasses,
em mostrés la tentació,
i ma voluntat ja feble
no resistís amb valor,

¡Ahl Llavors, Mareta meva,
obriu aquell ric estoix
aont els socors s'hi tanquen
amb la clau del vostre amor,
sols esperant qui'ls demani
pera vessarlos a doll.

Si a vostra veu carinyosa
a voltes he fet el sort,
de tot cor ja penedida
os demano humil perdó
promatent-vos amb fermesa
estimarvos molt i molt.

Sou remei pels que peteixen;
pels que ploren dolç conhort;
puix que passau secant llàgrimes
per el desterro del mon:
aixugueu també les meves
que desterrada soc jo;
la ma daume, Mare meva,
fins que arribi a felix Port
després de la travessia
d'aquest mar tempestuós.

I quan mos parpres se tanquin
per sempre a la llum del món,
feu que os vegi allà a ma vora
feu que os vegi ben aprop,
bo i ensenyantme riallera
l'estoix dels vostres socors,

F. T. de Figa.

LA TRADICIÓ

L'amic En Joan M. Roma, qui és sens dubte el més formidable polemista amb que compta el tradicionalisme català, s'ha fet el propòsit de anar desfent des de "El Correo Catalán" els errors de la ignorància o de la malícia lliberal, i just és que l'ajudem en aquesta tasca lloable. Al definir els conceptes de Tradició i Progrés, els enemics de la nostra causa han armat tal galimaties, que no hi havia manera d'entendre'ns si els nostres escriptors no vinguessin a rectificar de tant en tant les desviacions de la tonteria, la mala fe, o la manca de reflexió respecte d'aquest i altres punts doctrinals del nostre ideari.

Són molts, diu el Sr. Roma, que consideren el Progrés com una evolució de les idees i de les coses; una evolució sens fi, una renovació incessant de tots els éssers. Si així fos, la Tradició seria un absurd. Però aquesta concepció és senzillament un disbarat. Es renoven els éssers vius, moren uns i assoleixen vida altres. Més aixó esdevé solament en lo mutable, en lo temporal, i no consisteix pas en aixó tota la vida. Hi ha, ademés, coses permanents, idees eternes, veritats, regles d'ordre i de justícia inmorido-

res. La ciència descobreix una veritat i aquesta veritat no mor, permaneceix igual pels segles dels segles. Els principis d'ordre moral, les veritats evidents de la naturalesa social o política no es destruiràn, malgrat que un moment donat, en una època d'error i apasionaments puguin ésser negats o desconeguts. La naturalesa torna aviat a recobrar els seus furs, els anys desfan els errors i torna la veritat, lo permanent, lo indestructible, a resplandir i triomfar. És que el Progrés no consisteix en negar ni destruir per evolució les veritats i ço que ha tingut de bo l'antigor, sinó en augmentar el seu cabal afegint-les-hi altres veritats noves, aixamplant el camps de la ciencia i fent més extensos els dominis de la intel·ligència humana. Les veritats i els invents nous neixen dels antics com els fills d'una mare i les conseqüències d'una causa.

La part permanent del passat i la tradició no poden morir mai. No és, dons absurd, que hi hagin tradicionalistes, és a dir, homes enamorats de lo antic, sinó que existeixi gent tan superficial que no dongui cap valor al

passat i el cregui una aberració i un desafi. La Tradició no es refereix a l'ordre material dels invents científics "en lo qual no hi ha tradicionalistes" sino en l'ordre moral, religiós i social dels pobles. Soms devots de la Tradició no per ésser tradició i antiga, sinó pel que te de bo, en molts casos perfecte i en tots millors que lo present.

El catecisme és una tradició més hermosa que tots els codexs de moral racionalista que vénen inventant els filòsofs i demòcrates contemporanis. L'organització social de Gremis trobem que porta molta avantatge damunt els individualismes, sindicalismes i comités paritaris dels nostres dies. L'idea de les Corts antigues, el principi monarquic i el regim foral d'altres temps, s'assemblen al vi, que creix de valor i bondat amb els anys.

Per aixó, per aquestes coses i moltes altres, som nosaltres tradicionalistes, no per retrotraer el món a passats errors ni per destruir els avenços polítics d'aquesta època, sinó per a millorar el present amb la bondat antiga i perfeccionar el vell amb lo nou digne de respecte i estimació. És aquest un sentit tan racional i just que té partidaris fins en els qui semblen els seus enemics.